

EEN MOEDERHART.

DOOR

□ WALLY MOES. □

Mijntje Dirksen had een kindje gekregen, haar eerste!

Het was een jongen, een gezond maar fijn kindje met groote lichtblauwe oogen en glanzende blonde haartjes op het lieve blanke kopje.

Alles was voorspoedig gegaan en veertien dagen na de geboorte van kleinen Stephen stond Mijntje weer of er niets gebeurd was aan het spinnewiel in het achterhuis.

Maar neen, het was toch heelemaal niet of er niets gebeurd was!

Te voren stond zij met het grootste geduld en den grootsten ijver uren lang te spinnen, maar nu kon zij onmogelijk lang achter elkander uit de kamer blijven, zij moest telkens eens naar het wiegje toegaan om eventjes door een reetje van het wiegekleed te gluren. Die ronde donzige wangetjes, dat heerlijke zuigmondje en die dicht geknepen roode knuistjes, o, zij kon er haast niet afblijven en als het kindje in den slaap dan even een zoekende beweging met de lipjes maakte en een klein knutterend geluidje liet hooren, dan moest zij gauw maken, dat zij wegkwam, anders werd de verzoeking om het even te knuffelen te groot en 't was nog z'n tijd niet. Als zij dan eindelijk met een gerust geweten het kind uit de wieg en op schoot kon nemen om het te voeden, kwam er een gevoel van groote zalige weelde in haar op.

Dan deed zij alles zoo langzaam mogelijk, om er zoolang mogelijk van te kunnen genieten.

Eerst moest zij even spelen. Dan lei zij haar hand op het kleine borstje — aardig toch, zij kon het er heelemaal mee bedekken — en tikte onder zoet praten en gevele met haar wijsvinger tegen het kleine kinnetje.

Die prachtige groote blauwe oogen toch! Je zag heelemaal geen wit! Wat zou het heerlijk zijn als het kindje over een paar weken tegen haar lachte en haar met kennis aankeek. Zij kon het haast niet afwachten en

drukte haar schat in verrukking tegen zich aan. Dan liet zij het drinken en het kleine handje tegen haar borst leek haar 't mooiste, wat zij ooit gezien had. Dat eigenwijze duimpje, die wijd uitgespreide vingertjes, zoo poezelig dik waar zij begonnen en zoo vreeselijk klein en dun bij de nageltjes en dat aardige plooitje bij het polsje, zij kon er haar oogen niet van verzadigen.

Dat er toch zoo iets heerlijks op de wereld was!

Zij had zich heel erg verheugd op haar kindje, maar dat het geluk om het te bezitten zoo grenzenloos groot was, had zij zich toch niet kunnen voorstellen. Dat kleine warme pakje, dat ademende bewegende ronde lichaampje, haar Stephen, haar kindje, zij zou het voor niets ter wereld meer willen missen. O, die arme rijke menschen, die geen kinderen hebben!

Als het wichtje dan, nadat het genoeg gedronken had, op haar schoot in slaap was gevallen, legde zij het met de teerste voorzichtigheid weer in het wiegje. Zij zou het graag nog eens aan zich gedrukt hebben, maar zij durfde niet, het mocht eens wakker worden en het moest nu slapen, want moeder moest spinnen in het achterhuis.

Mijntje was een mooi vrouwtje. Zij had schitterende bruine oogen, een fijngevormden neus met zeer bewegelijke neusvleugels en de vlokken haar, die uit het propere kanten mutsje te voorschijn kwamen, waren van een glanzend warm kastanjebruin. Haar mond verried een heftig temperament, want bij de geringste aanleiding trilden de mooigewelfde lippen en sloten zich vast op elkander als van ingehouden hartstocht. In hare manieren was zij overigens rustig en ingetogen, in den omgang met andere menschen zelfs wat terughoudend, zij gaf zich niet gemakkelijk en niet dikwijls, maar wanneer zij het deed was het geheel en onverdeeld. Zoo was zij ook een voorbeeldig huisvrouw, voor alles werd op z'n best gezorgd en daar de verdiensten van haar man gering waren, gebruikte zij allen tijd, dien zij overhield om er met spinnen nog wat bij te verdienen.

Kleine Stephen werd nu ook met de grootste zorg waargenomen en hij groeide dan ook